

Don Bosco - začiatok, smrť otca, hlad a riešenie

Don Bosco - krstným menom Ján sa narodil na sviatok Nanebovzatia Panny Márie, ktorý je 15.8. v roku 1815 v Morialde - v Taliansku. Morialdo patrilo do Castelnuova d'Asti. Bolo to niekoľko roztrúsených osád, tzv. kantónov. Don Bosco sa narodil v kantóne Becchi.

Bol namladší zo svojich bratov, mal ešte dvoch - staršieho Jozefa a najstaršieho - nevlastného (ktorého otec mal z prvého manželstva) Antona.

Janko nemal ešte ani 2 roky, keď ho a celú rodinu stihlo veľké nešťastie, kedy zomiera v plnej sile jeho otec - František, ktorý zomrel 34-ročný. Jankova mama sa volala Margita. Keď jej zomrel manžel, mala 29 rokov.

V posledných hodinách života otec prijal sviatosti a povedal svojej manželke - Jankovej mame, aby dôverovala Bohu.

Mama ostala sama s 3 synmi, kde najstarší Anton mal 9 rokov, mladší Jozef 4 roky a Janko 2 roky. Neutápala sa dlho v žiali nad svojím osudom. Vyhrnula si rukávy a dala sa do práce.

V tom istom roku však vypukol v Taliansku hlad.

Živila rodinu, dokiaľ mala z čoho. Potom dala peniaze susedovi, ktorý pochodil veľa trhov a nič nezohnal ani za najvyššie ceny. Vrátil sa po 2 dňoch s prázdnyimi rukami, vrátil peniaze...

V ten deň sme ešte nejedli.

Mama nestratila hlavu a povedala: "Keď otec umieral, povedal mi, aby sme dôverovali Bohu. Kľaknime si a pomodlime sa."

Po krátke modlitbe mama vstala a povedala:

"V krajných prípadoch treba siahnuť po krajných prostriedkoch."

Odišla do maštale a so susedom zabila teľa. Časť hneď uvarila a tak sme sa najedli. Boli sme vysilení na smrť. V nasledujúcich dňoch sa jej podarilo kdesi zďaleka zohnať obilie, ale musela zaň zaplatiť vysokú cenu.

Pozn.: V dedinských rodinách zabiť teľa bol zúfalý čin. Teľa, ktoré v maštali rástlo, bolo pre rodinu zárukou, že keby ju zastihlo dajaké nešťastie, napríklad choroba, potom by sa predalo. Zabiť ho bolo toľko, ako sa zbaviť poslednej rezervy.

Sám Don Bosco vo svojich spomienkach hovorí: "Krízu sme prekonali neúnavnou prácou a stálym šetrením každého haliera a s nejakou skutočne nečakanou pomocou. Matka mi o tom často rozprávala a potvrdili to aj príbuzní a priatelia."

Je o nich poznámka, že vyhýbali sa každému zbytočnému výdavku.

Úvaha:

Myslím si, že sa máme relatívne dobre, nevieme, čo je hlad a ani vojna, násilie, strieľanie, bombardovanie a pod. (okrem najstarších z nás, ktorí si pamätajú II. svetovú vojnu)

Jasné, že platí, že nikdy nie je tak dobre, aby sme sa nemohli mať lepšie. Ale platí aj to, že nikdy nebolo tak zle, aby nemohlo byť aj horšie.

Dnes by som vás chcel pozvať k zamýšľaniu sa nad tým, či nie sme márnotrtní a nevyhadzujeme peniaze za zbytočnosti.

A či si dávame pozor na zbytočné výdavky.

Sám nad sebou som v tomto smere uvažoval a viem a snažím sa na to si dávať pozor.

Asi pred 2 rokmi som zrušil všetky časopisy, ktoré som mal objednané. Obmedzil som sa iba na internet a všetko si čítam na ňom.

Každý mesiac mám trvalý príkaz na odosielanie peňazí na sporenie a ani ich nevidím, aby nezostali na účte, lebo sa poznám, že pri väčšom množstve peňazí si dovolím viac.

To isté sa týka potravín, kde kupujem naozaj minimum a čo mi naozaj treba.

Myslím, že nepotrebujeme mať každý deň jogurt, ani rohlíky, ani cudzokrajné ovocie a pod.

Veľmi sa mi v tejto súvislosti páči príbeh o chlapcovi, ktorý sa zaľúbil do svojej susedky. Ja som ho rozprával na pár sobášoch:

- *14-ročný Róbert sa zamiloval do svojej 14-ročnej susedky, predal všetko, čo mal a ešte aj si privyrábal, aby mohol kúpiť svojej vyvolenej hodinky....*
- *rodičia so znepokojením pozorovali, čo ich syn robí, ale nemohli ho odradiť...*
- *prichádza deň D, kedy Róbert odíde aj so svojou susedkou do klenotníctva...*

- nakoniec sa vrátil zo zlatníctva domov sám a s peniazmi.
- keď sa ho rodičia pýtali, že čo sa stalo, povedal: bol som tam.... a zatiaľčo sa prechádzala po obchode, spomenul som si na nášho učiteľa, ako nám raz hovoril: "Skôr, než niečo získame, musíme si položiť otázku, na čo nám to bude". A v tom okamihu som si uvedomil, že ju vlastne nechcem. A tak som z toho obchodu odišiel.

Myslím, že vždy, keď budeme niečo kupovať, môžeme sa pýtať, na čo mi to bude. A už len toto kritérium nám môže veľmi pomôcť k správnejmu rozhodnutiu.